

Un exemplar

Acăstă foaie ese odată pe septămâna

DUMINECA

Abonamentele se facă în passagiul român No. 9—11 și la Administrația științelor Române, iar prin districte pe la corespondenții săi sau prin postă, trimițând și prețul.

55 parale.

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe an pentru capitală	28 sfanți
pe jumătate an	14 ,
pentru districte pe an	32 ,
pe 6 lune	16 ,
pentru străinătate	44 ,

Fondator: Thoma I. Stoinescu

PENTRU ABONAMENTE ȘI RECLAME SE VOR ADRESA LA DOMNUL THOMA I. STOINESCU GİRANTE ȘI ADMINISTRATOR

DEPEȘIE TELEGRAFICE

(Serviciul particular al Ghimpelui)

PARIS. Fostul moștenitor al Tronului României, adoptivul fiu al principelui Cuza, a scosă uă măsea. Principelul Cuza, după spusa unei gazete nemțești, a plecat la Florența și de aci va pleca la Odessa unde este așteptat de principalele Gorciacof.

ROMA. Sântia sea papa Piu IX a dată benedictiunea sea domnului Nicolae Ionescu și totorū amicilor săi din fraciea (?) liberale indipendente din camera română, pentru perpetua loră abstinență. Actele prin cari li se recunosc rangul de abstinență li se voru trămite prin poste.

CANDIA. Candioții protestă în contra damelor române cari voru juca în folosul loru în limba franceză. El doresc ca pielele și cântecele să se executese în limba greacă.

PETERSBURG. Astă-dî s'a propusă în senatul unu proiect de lege spre a se vota uă pensiune domnului Cheiser Bolak pentru sprijinul ce adătu marii imperiale, și pentru împlinirea cu esactitate a instrucțiunilor ce i s'a dată de guvernul imperial.

ODESA. Principalele Moruzzi, apărătorii, a trimisă uă depeșă unora din membrii senatului română, prin care îi rögă a nu vote strămutarea Curții de Cassație la Iași înainte de 3 Aprilie.

LONDONU. Cățelul primului ministrului este indispus.

VIENA. Domnul pri. nă ministru Beust a băută adă unu pahar de bere.

PESTA. Domnul Andrassy, primul ministru ungur, i s'a ruptă adă pintenul de la piciorul său. Ungurii cred că aceasta este uă prevestire rea.

NEAPELE. Macaronele s'a scumpită cu 20 de franci la sută de oca

CHINA. Imperatorul imperial cerești ia cădutu unu firu de păr din creștetul capului.

BUCURESCI, 27/8 Martiū, 1867.

Este de mirare cătă trecă de iute șilele! Eattă pe nesimțite aproape uă lună, de căndu actualele guvernă se afă la cîrma Statului, mulțumită demisiunii cabinetului cădutu, și cu toate acestea, nerebdătorii carii cereau neconitenit, în cursul celor optă lune și mai bine de șile cătă a fostu d. Ion Ghica la putere, munți și minuni, astădă tacă și nu scotă cătu-șii de pucină graiū.

Foiletonul Ghimpelui.

SCARLATU

UNU AMICU.

I.

Suntă fisionomii cari, la prima vedere, își inspiră unu felu de repulsiune, și altele care te atrage fără se sei pentru ce. Cunoscu multă jună cărora, nu numai că nu le-amă vorbitu nică o dată, dar nu le sei că nu mele, și cu toate acestea amă slabiciune, pociu dice amorū pentru dênsii. Cându îi vedu, pare că veđu o amantă din visele noastre.

Astu-felu mi s'a intemplată cu Scarlatu **. Cându lu-am vădutu pentru prima óră, la 1864, era la o rudă a sea, întró séra de balu. Nu ne-a recomandată nimănul altuia, dar cu toate acestea inimile noastre se atrageau, pare că s'ară si cunoscută de căndu lumea.

Sedea trinită intr'unu coltu alu canapelei, singură și tacută. Privea, asculta, cugetă.

De căte ori e mai bine a tăcea și a privi în asemenea adunări! Ești sicură că nu vei da ocasiă aceloră pretențiose se petreacă în socotela timidității său bunătații tale, nică a le face se strige în contra-ti că ai facutu o imfamă dacă nu ai facutu capriciul loru. Caci, cum dice Virgil:

Varium et mutabile semper femina:

Unu cadrilu lu-a facutu se-si lase locul. Din noroare numai eu eramă care nu avémă vis-à-vis. Elu mi se oferi. Unu cadrelu fusă destulă ca se ne apropiem. Din acelu momentu eramă cei mai bună amici. Mi a mărturisită mai în urmă că și elu avea o slabiciune pentru mine înainte de a'mi sci numele și de a'mi face cuns cință.

Suntă suflete care se iubescu înainte de a se naște, îmi dicea elu, după ce devenisem intimă.

Si totu acelea se iubescu și dupe mórte, și răspundeamă eu.

II.

Scarlatu era de vr'o 25 de anu, vîrste căndu spiritul începe se cugete, inima se iubescă, sufletul să se imbe de plăcerile vieții. Dar elu nu întâlnise pe cine se iubescă, nu dobândise încă gustul plăcerilor viații, ci totu ocupătionea lui era a ceti, a cugeta.

Elu era frumosu; însă d'o frumuseță transparentă. Taliu de midilocu pérulu desu și fôrte negru în cătu lu aru fi luat uineva de unu spaniolu; fruntea lată și intelligentă; nările deschise; aerul sinceru și liniștitu. Obrazul său avea ceva nu sciu ce care areata mândriu, gândire și nevinovăția. Profilul, ale căruia linii erau tôte rotunde, fără a înceta de a fi bărbătesc, avea dulciață femeiască. Noi amicii ilu numemiu Christosu celu brunu, și actrițele de la operă, căndu ilu veneau în parteru, diceau: — éta il bruneto! Manierile săle erau rezervate, cam reci, delicate, puținu deschise.

Nu mergea prin saloane, de cătu la vre o rudă său la vre unu amicu de aproape. unde nu era nică lume multă, nică etichetă mare. Avea frică de femei; nu însă frică de mână său de atragerea loru, ci ca se nu devia ridicolul în ochii loru. Era timidu ca o fată de 15 anu și simțitoru ca acea floră care se dice: simțitoru.

Era pasionată după musică. Cânta ca unul din cei mai bună baritonu. Avea aplacare către totu ce este frumosu. Dacă aru fi studiată sculptura aru fi esită din dalta lui o Venusă ca aceea a lui Praxitele; dacă aru fi luat uineva penelul în mână aru fi dată unei pânze nesimțitoru sufletul său; dacă aru fi fostu născutu într'o téra de a celea unde cine-va are unu cîmpu deschisu pentru lupule politici aru fi devenită oratoare ca Cicerone, politicu ca Caru; dacă aru fi scrisu poesi, aru fi imitată. În versuri sonore cântecul paserilor, frématul trunzelor, murmurul păraielor și melodia sferelor.

Simția totu, putea totu; dar nu voia se facă nimic. Elu era din acei poești cari nu voiescă se scrie sonete

pentru curtisane fără inimă și se arunce operile loru multimē ignorante și nesimțitoru care ride de dureri și nu înțelege simțimintele cele mari; care crucifică pe Christ și bate'n palme căndu Vulturul rôde plâmâniu lui. Prometeu. Acești poești ești cred că sunt cei mai buni, căci ei simtă, iubescă și moră, precumă o floră simte, trăeste și more pe vîrful unu munte unde nu o ajunge de cătu suflare zefirului, cântecul paserilor și razele sôrelui.

Ei vin pe pămîntu cu Dumnezeu în inimă, și totu cu elu în inimă își iașu sborul către stele, fără ca se fi culesu lauri pe pămîntu.

III

Scarlatu era fiul unu micu proprietar din districtul Ilfov. Părintil săi sedea mai multă la teră, fiind că starea loru era prea mică ca se le ajungă de a trăi în Bucuresti. Pentru elu insă îngrijise se-i dea totu mijloacele spre a-si face educaționea putină în téra noastră. Făcuse clasele gimnasiale, și pe urmă trecuse la facultatea de litere; căci, cu toate stăruințele ce încercase pe lângă amicii familiei săle spre al mijloci mergere în streinătate pentru completarea studiului, nu fusere cu putină. Elu era prea mândru a se teră la cel marf de la putere și a se ruga de acel bogăț care în schimbul unu banu își ceru o miselă.

Dar ceia ce nu facuse în streinătate, împlinie prin multă ceteire în Bucuresti. De căte ori me ducemiu la dênsul ilu găsémă cetindu său vre o carte asupra ómeniloră mar, său vre o brosura de poesi a le lui Metastasio și Lamartine.

Avea niste frumose vise pentru téra sea. Voia liberarea ei cu desevirșire și unirea tutulor românilor într'unu singură statu. Lucra pentru acesta cătă putea, după mijloacele și vîrstea sea.

Adăpatu cu ideile ómenilor de la 1848, era revoluționară neconitenită, adică progresistă vecină; căci, dupe cum dicea elu, ce este revoluționea de cătu unu progresu care rupe, neconitenită, burnuiele cele reale și scote din pămîntu rădâcinele loru ca, într'o di, totu

Ce să însemne ore acesta?

Făcută cumva acestu ministeriu destule acte, cari să poată astupa gurile pretențioșilor?

Dată-o speranță acestu cabinet că are să facă din România un fel de paradis, în care să curgă râuri de lapte și de miere, să plouă curcan și miei frig și să cașă jimbile cu coltucă ca a le renunțat Babici?

Noi nu credem unele ca acestea, și neci nu așteptăm ceva bună de la unu guvern, a le căruia opinii politice și modu de a administra, nici nu le împărtășim, neci nu le înlegem.

Multă timpă am fost taxat de partanii ai roșilor, de aspirator la unu guvern de roșii. Erōre, erōre monstruos! Ideile nove au zăpătită atât lumea, în cātu ea n'a putut să mai sciă cine erau adevărăți oameni în cari aveamă incredere, care era partida politică, căriia îl accordamă suffragiele noastre!

Da, am putut să adesea puști în aseminea bănuie. De la numirea actualei guverne insă, atât cetitorii noștri cătu și publicul s'a putut convinge, după opoziția constante ce i-am făcut, că noi nu eramă de opinione a se da uă situație așa de complicată ca cea de acum, în mănele acelora ce se numesc liberali.

De amă arunca numai uă minută privirile în Europa, vom vedea lesne ce se petrece împrejurul nostru. Cată despre celle ce ne spună diafore străine și pământene, cum și despre scirile ce ne dau elle pe tota diua, nu suntem dispuși a le da unu ori că de mic credește, pentru simplul cu vînt că, în legăminte strînse cu toate cabinetele Europei, — afară de alu nostru, — noi căpătamă pe totă secunda relaționă veridice, de și oficiali, despre totu ce se mișcă în ambele emisphere.

Eattă în adevăr cum ni se prezintă nouă politica cea mare.

Vechiul contininte, obosit de astă pe locu, are să ia uă preschimbare generale. Asia, Franția, hotără a rupe uădată pentru tot deuna cu uă politică care-i punea pe totu minutul spada în mănu, trămitând multe complimente celorlalte staturi, desarmează în fuga mare și e gata a părasi de săntul George Europa și a se strămuta pe alte terenuri. Rusia, sătulă de ghiășurile și gerul ingratei séle clime, s'a decisă a se muta în Turcia, lăsându imperiul seu Polonilor. Turcia, ca una căria nu place gilceava, va trece immediată în Prussia care își va stabili domiciliul politică in Austria, de ore ce acă din urmă putere are de gînd să fusioneze cu Ungaria, spre a coabita împreună. Cătă despre Anglia, ca una care se mulțumește cu puçinu, după cum ni se assicură, ea este dispusă a împărți, cu amica sea Grecia, fără multă gilceavă, pămenturile Franției, remasă vacante prin strămutarea ei, de care am vorbitu.

Aceste sunt principalile modificări ce se vor face la carta Europei, și singurele, putemă dice, cari ară putea împăca atătea certuri și neințelegeri

ce durează de seculi. Este adevărătu insă că, în combinația menționată aci susă, pe lângă alte Staturi cari remănu totu în *statu quo*, nu se dice neci unu cuventă despre noi și despre Transylvanię. Asupra acestora domnește celu mai mare mysteru. Cea-a ce insă scimă noi, de la unu capă incoronat, de uă greutate însemnată în balanță europeană, capă care a bine voit a ne onora cu uă epistolă autographă, este că România, unită cu Transylvanię, va deveni regatul Săntului Stefanu și se va guverna esclusiv de d. commite Andrassy, cu condiția insă că ellă să abdice la pintenii sej tradiționali, și să nu mai facă vorbă despre acea coroană care și ară fi appropriat-o unu *Cesarū sui generis*.

Ei bine! în acătă mare fierbere a Europei, în acătă tocmai care este pe aprópe de terminat și alu cării aldămașii are în curindu să se bea, ce face onorabilele nostru guvern?

Nepăsarea domnilor ministri este înspăimăntătoră. D. C. Crețulescu se ocupă limiștit cu justiția; d. Văsescu, cu finanțele; d. Ión Brătianu, cu affacerile interiore, d. Goleșcu, cu cele externe; d. Dumitru Brătianu, cu cultele și lucrările publice. Uă asseminea grozăvia încă nu s'a mai posmenit!

Inchipuiți vă, domnilor, închipuiți vă, pentru numele cerului! că, în mijlocul nepăsării și inactivității ministrilor pe cari îl numără, numai unu singură ministru dă semne de interesul ce părtă terrei selle, numai d. Gherghely, îngrijată de un viitoru amerințator și pote destulă de apropiat, numai d. Gherghely, dicemă, că să împuiă ore-cumă Europei, se numește singură pe sine generalu!

Mărturisimă că numai de la promociunea la unu gradu mai înaltu a fostului intendant, cum și de la depositul generale alu ostirii, înfințat tot de D. ministru de resbelu, noi mai sperămă ore-cumă scăparea noastră. Altu-felu, cumă amă aretată mai susă, peirea acestei terre ne pare sicură.

Mache.

UA LUPTĂ FĂRĂ RESULTATU.

Intre luptele mărețe, între acelle reșele celebre cari au avut locu în acătă din urmă ană, nu ne înduoină că historicul impărțiale și conștiințiosu va veni să așe, la locul ce îl merita cu dreptu cuvēntu, uă luptă care va face epochă, deacă nu în toată lumea, dară celu pucinu în țeară noastră, lupta faimosă dintre Luptătorul și Perseveranță.

A! surîd, amabilă cetitoru!

Negrești, în dorința tea de emoționu, tu te așteptă, pote, să veđi aci scrise, — cu uă pană nu tocmăi classică ca alle autorilor *Heliadei* sau *Henriadei*, — classicele versări de sângă de la Sadova sau Königsgreț, de la Quadrilaterul sau Lissa, aceste piramide de vitejă, aceste colosuri de eroismu!

Dară, ce-ți pasă? Oră cumă, deacă te credi, înclatul în așteptarea tea, cu pucină bună vointă insă te vei convinge că nu perdi tocmăi multu.

Si eattă cumă:

Perseveranță, încă de la anteiul numeru alu seu, cu uă agerime de care pare a nu se înduoi neci în-

susă fostul redactore alu *Luptătorul*, vorbindă despre d. intendență, acumă generalu Gherghely, totă ministru de resbelu, dicea ceva cam așa:

"Nu putemă judeca cari și cumă suntă opinioanele politice ale d. Gherghely, de cătă numai după alle capulu seu de cabinetu, etc."

Logică solidă!

Vrei să cunoști săntul? veđi ce felu este tămâia ce i se adduce.

Săntul era dar d. generalu Gherghely.

Unde este insă tămâia, se întrebă Perseveranță, spre a-lu judeca?

Unde?

E! Să fiă ore astă aculă doamneli cu firul roșiu?

Nu!

Perseveranță, ca bună creștină, pătrunsă de sfaturile înțelepte a le scripturei, cauță, și peste puçină astfel că tămâia unu ast-felu de săntu nu poate fi, nu este de cătă fostul redactore alu *Luptătorul*, actualul cap alu cabinetului ministerului de resbelu.

O rațiune omenescă! păna unde poști ajunge tu cu judecățile telle!

Deci, ajunsă aci, agera Perseveranță esclamă cu glas mare:

Săntul e domnul general Gherghely;

Tămâia, domnul căpitanu Cantili.

Si:

Cumă e săntul și tămâia, săn, cumă e tămâia și săn tulu, înțoană ea în formă de înțelăptă și semnificativă concluziune.

Eattă începultură ostilităților.

Luptătorul, ca fiu legitimul alu tămâei săntului Gherghely, își face pregătirile de resbelu, ridică planul campaniei, și, în lipsă de *condeiu cu acu*, la care sciința nu a ajunsă încă, își approvisionează arsenalul biouroului redacțiunii selle cu uă cantitate destulă de respectabile de condeie de feru.

Asta era cea mai de temeu, cea mai de căpătenie precauțione a unu generalu, fiă și fără soldați.

-- Bumă! Bumă! Bumă! Ai promisă și n'ai făcut-o încă!

Bomba teribile a Luptătorului merse drept în cosetele Perseveranței.

Seramană Perseveranță! Lovitura părea a fi mortale deacă aii fi promisă ceva.

Dară Perseveranță, ca și corăbiele cuirassate, priimi bomba Luptătorului fără să clipescă, și d'aci să te mați, Stane.

În trei coloane și mai ceva, agera făia ia la refuză pe antagonistul seu și nu ti-lă lassă de cătă cându îl crede străpunsă de bombele selle.

Credeți însă că totul s'a sfîrșită aci?

Aș! Luptătorului nu-i trebuie de cătă numai câteva dille de întremare, și, bumă! iar săpucă de luptă, puindu în fiuntea sea uă epistolă care speră elu că a deramată *piramida de argumentări* a Perseveranței.

Ei bine! unde o să ajungemă? Ce proporționi are să ia acestu resbelu care nu tinde de cătă a neliniști pe sermani și atătă de ispitii cetitorii ai acestor duoe foibelligerini?

Fi-va ore acătă bătălia unu felu de nesfîrșită basmu cu cocoșul roșiu?

— Eșci omă politică, dice Perseveranță fostul redactore alu Luptătorului, fiind că aii desvoltată jurnalul șefilor hanovrez.

— Ba nu sintă, dice Luptătorul.

— Ba esci!

— Ba nu sintă!

— Ba esci!

— Ba nu sintă!

Europă, ia aminte!

Equilibrul teu iară se clatină!

Minu.

se-mi puț paltonul, un buton cu numele ei, cel purtăm la măneca cămășii, să rupt și nu l-am mai găsit.

— El, și ce probă este acătă?

— Probă că am perdit o pentru tot deuna, săa am s'o perdi.

Dicend aceste cuvinte, începuse plingă.

V

— Vorbisemă, adause elu, stergându-și lacrimele, se mergă și împreună în astă sără la balul mascat de la operă, și etă ce-mi scrie:

— Scumpul meu,

— Astă sără nu pociu se merg la bal, fiind că suntă indispusă, nici nu pociu se te priimescă. Ca se-mi probă că mă iubestă, nu te duce nici tu. Scii că suntă gelosă, fiind că te iubesc forte mult.

— Adio sufletul meu, viața mea.

M...

— Altă dată, urmă el, era forte indispusă, de multe ori bolnavă reu, și cu toate acestea atunci îi făcea mai mare plăcere când veghiam totă noaptea lîngă patul seu. Nu este, dar, acătă o probă că mă tradă?

— Negreșit; dar ce este de făcut?

— Ce credi tu?

— Eșu credi că se merge la dênsa se vedem dacă este acasă.

— Dar nu ne va priimi; și dacă se va dus la balu trebuie se fi închis pôrta și prin urmare nu vom putea intra.

— Nu are vre o portă dosnică?

— Ba are; dar și aceia este închisă; și este închisă pentru tot deuna, afară când voește se bagă pe cineva în palet fără a fi vîdut de slugi.

— Dar zidul este nalt?

— De două stânjeni

— Vom seri zidul

— Atunci se mergem!

EU

(Urmare)

câmpul acesta, care se numește *umanitatea*, se ramâne semnătă numai cu florile demne de Dumnezeu?

Nu ambiționa nimicu, nici posturi mari nici gloria de aș vedea numele tipărită pe o carte, nici de a se amesteca cu turma de curtană ce inconjoră și tămâie pe prinții cătu suntă pe tronu și pe urmă schimbă cădelență către nouă venită; ambiționa însă o glorie săntă, mare, pe care totu românul trebue s'o ambiționeze: a-și vedea tăra lui mare, și între numele cari au luptat pentru acea marire se figurează și alu seu.

„Savez-vous quele trésor eût satisfait mon coeur?
La gloire; mais la gloire est rebelle au malheur...“

Ca Gilbert și elu simțea; și ca și dênsul a murit. Mai multă încă; lu Gilber a rămasă cava din sufletul seu în poesie séle. Lu Scarlatu nu-i a rămasă nici o pagină pe care se-î fi scris numele, nici macar o piață care se arete undă odihneste.

IV

Aprópe unu anu amu petrecută cu dênsul ca două frață. Elu nu se ducea nicăieri fără mine și eu fără dênsul. Mâncamă împreună, ne plimbamă împreună, citémă împreună. Dacă nu ne vedeamu o oră, afară de timpul somnului, începeamă se tremurămu ca se nu se fi înțelăpătă ceva.

Ajunsese mu Pilat și Orestă.

Într-o dișparu, și nu l'amă mai vîdă de cătu peste unu anu.

Într-o sără de carnavală a anului 1865, ședemă în cama mea înaintea focului, așteptându se vie ora balului mască și privindu la flacără cum trecu de iute, ca și amorul unei femei. Mai mă furase somnul în fotoliu, cându o bătaia în ușă mă deșteptă. Cine va intra. Ce schimbare mare, Dumnezeule! În locul acelu Scarlatu bünă, dulce, timidu, cu o palore transparentă și aprinsă, acum avémă înaintea mea pe unu altul cu o figură posomorită, colorată de o palore rece.

VENINOASE GHIMPE,

Un amic ce săde acum la țerră, de departe de sgo-motul fals și reutăcișor al unei lumi perverse, îmă trămite însoțitele pagine de manuscript, spre a țile supune ție, cu aceste linii de explicație: „Maia anul trecut, pre timpul Constituantei, pe când se trata cestiunea Senatului, avusei trecetore fantasiă de a arunca căteva linii negre pe chârtă albă, destinându-le a apărea în coloanele unui iubit și excelent diar humoristic. Acelu diar a inceput pe data, ca tot cei bun în terră la noi, neavându mijloace de susținere. Impreună cu diană muri și ideia mea. Acum, audindu că eră o să vină pe tapet cestiunea folosului ce poate să ne aducă Senatul, după uă experiență de un an, scotă din portofoliul meu de vechituri acele linii și te rog să le încredezi vrednicul urmaș al acestui diar reposat, ca, de vor merita, să le dea la lumină“.

Veninoase Ghimpe, paginile ce primiști, și pe care țile le închini, sunt cele următoare:

SENATUL

„Se petrecu în diaristica noastră lucruri, idei, fapte, contraficeri pe cari este bine să le notăm, ca efectu alu discordanței, care este nu numai în Camera noastră, dără și în pressa noastră. Asemenea lucruri, idei, fapte, discordanțe și disonanțe se reproduc prin pressă și în priivirea Senatului. Unii sunt pentru Senat. Alți sunt contra Senatului. Uă alu treilea categoriă, — și aceștia suntu omuni în colori, ciocoi, — suntu pentru senatului de față cu boierii; suntu în contra senatului de față cu neboieri; să le fie de bine, și Dumnezeu să le facă parte de mesteșug, căci este bun și sicur, și voru putea să căștige cu dênsul pânea de toate dilele, și sub aristocrație și sub democrație, și sub Turcă, și sub Muscală, și sub Nemți.

In câtă pentru noi, suntem din școala acelor ce lasă libertatea opiniei fiă-cărui. Asta nu face nimic. Dără ceea ce însemnă și ea, este când unu publicist dice cu emphaș una și face cu îngimfare alta. Publicistii noștri, aproape de Senat, se impartă în două. Domnul C.B... este contra Senatului. D-nu Timon este pentru Senat. Fără bine; pînă aci merge lucrul găitanu; ansă D-nu Timon, combătându pe adversariul său, pretinde a fi din tagma acelor publiciști, leali, erudiți, cari espună teoriile lor cu uă profundă convicționu, cu respectu pentru opinii contrarie, cu modestie, cu sinceritate, etc. etc. D-nu Timon este unu pseudonym. Ei bine, constatăm că vorbele D-sale nu corespundă cu faptele.

Eată pentru ce:

In primul articol cu care începe, prin Trompetta Carpaților, campania în favoarea Senatului, D-nu Timon afiră de la antéiele cuvinte că numirea de *Civis Bahluensis* este împrumutată din poemul homeric: *Batrachomyomahia*. Este acesta uă consecință? D-nu Timon vrea să încăpă resbelul senatoric după maniera acelor eroi din antiquitate cari se înjurau înainte de a veni peptul la peptul. Boierul senatorial își face obiceiul de a înjura în locu de bună-diminată. Si are dreptate. Așa și e crescerea, și într'uă privire, așa și se cade D-nu *Bahluensis*, carele de asem nea este unu pseudonym, daca dintr'unu dicționariu de pseudonymi nu și a putut alege uă mască care să aibă uă mină mai plăcătă, și care să nu tulbure pînă într'atâta veninul boierescului său adversarui. In adevăr, din miș de sinonimi n'a mai găsitu D-nu *Bahluensis* altiță bună, precum *Cecropidi*, *Astonidi*, *Plachidi*, *Heraclidi*, *Tucididi*, *Stefanidi*, *Caftanidi*, *Kefalidi*, *Bostanidi*, *Leonidi*, *Andronidi*, *Filiidi*, *Schilodidi*, etc. etc. etc. ? ? ? Si pe cându D-nu Timon, alu căruia gustu se vede că este forte familiarisat cu *homericalele*, întrăbă pe *Civis* de nu și a luat pseudonymul din poemul homeric, de ce nu și închipueșce că unu alu treilea, fie și chiar unu chinez, ar putea intra nepotitul în certă și întreba la rîndul său pe D-nu Timon cine este, de unde vine, de unde și-a luat pseudonymul? Unu publicist român, unu boier român cu pronumele acesta noi nu scim să se afle printre noi. Totu ce scim este că Timon e unu substantiv masculin, de la latinul *temonis*, a tenea. Cu alte cuvinte, Timon în franțuzește este oîște în românește. Timon se mai numea unu misantrop philosoph athenianu născutu către anul 440 înainte de Christos, carele avea uă aversiune nespusă în contra tutulor oménilor, carele își stricase unu picioru cădendu dintr'unu arbore și căruia și plăcea a trăi de departe de popor? De s'a intemplatu ca să fi înviatul intre noi, după 2300

de ani de repaosu vecinie, acelu misantropă philosoph grecu, atunci încailea să ne spue că este Dumnealui, valorosul apărătorul Senatului, pentru că daca ești pămîntul făgăduinței pentru Ovrei, apoai ai devenit și vatra învierei pentru misantropii Atenei.

Am dori sănătatea, abstracție făcându de toate cele disce pînă aci, să scim să nu cumva D-nu Timon sprijină Senatul pentru că Racine a disu:

„Ai je mis dans sa main le timon de l'Etat
Pour le conduire au gré du peuple et du sénat?“

Să fiă ore predestinatul unu misantrop filosof grecu, mortu în Atena înainte de Christos și revinut în București, 1866 de anu după Christos, predestinatul a scăpa existenția Senalui la Români?

„Si în adevăr ne mirăm care se fie impulsul unea cea adevărată ce impinge pe D. Timon a susține pînă la atâta senatul, căci senatul e lucru boerescu, și D-lu nu boieru, o șem bine. De aru fi, aru spune-o pe faciă, precum o spună toți boeri, francu și în tot-d'aura. Trebuie se le recunoștem meritul acesta. Este d-lu din aceia ce fac coada boerilor? Vrea D-lu Senatul pentru că 'n Roma antică senatorii deveniseră sclavi cesarilor? „Îl vra pentru că Crébillon a disu despre senatul romanu:

„..... L'univers pourrait-il jamais croire
Que Rome eut un sénat et des législateurs,
Que les Romains n'ont plus ai lois ni sénateurs?“

Si mai tardiu a adaosu:

„Formidable au dehors, méprisable au dedans,
Le sénat n'est enfin qu'un ramas de brigands.“

Il vrea pentru că Voltaire regala pe un ore-care senator cu aceste două versuri:

„Il etait dans le temple un sénat vénérable,
Propice à l'innocence, au crime rédoutable.“

Si vră se aibă onoarea de a vedea pe un Voltaire român scriindu și despre D-lu ast-feliu, când va deveni senator?

Il vrea pentru că Regnard a disu, glumind, despre uă ore-care intrunire de persoane:

„S'il voyait un sénat de cuisiniers fameux,
Pour quelque nouveau mets tenir conseil entre eux.“

Il vrea pentru ca se aibă ocasiunea a dice și d-lu, când va aprinde vră tămâie: Senatul *august*, venerabil, majestosu, supremu, reveratul, înfricoșatul, curios, equitabil, tolerabil, intolerabil, înțeleptul, prudentul, eloquentul, indulgentul, mut, injust, perver, coruptul, injositor, degradatul, etc. etc. etc. cum se dicea ore-cându în Franția?

Iată singurele foloase cei poate aduce senatorul.“

Acuma, deacă autorul acestor aprecieri a fost greșit sau nu, viitorul cel mai apropiat ne o va arata. Senatul este în ajunul său de a se judeca presine insuși prin votul ce va da în cestiunea transferarii curții de Casatiune. De va resolve bine această cestiune, ferice de el; de ova rezolvare, atunci dice-vom celor ce au sprijinit această superficiu a tutulor instituțiunilor, *Alle vostre din a le vostre*.

UN SCAIU

Nota bene. Nu lua în nume de reu epitetul de *veninos* ce-ți dau. Esti *veninos* pentru *rei*, și *omenos* pentru cei bună. Asta veri cine o scie.

DORINTA

I

Ah! D-amu avea, iubit'o, o insulă bogată De aeru, de lumină, în spațiu, aşedată.

De parte de pămîntu;
Acolo unde fluturi, cu aripă aurite,
Se legăna adesea pe lesele 'n florite,
Feriș de mâin profane, d'alu erne rece vîntu!

II

Acolo unde vierme în flóre nu străbate,
S'albina se adapă din sucuri parfumate
Totu timpul peste anu!

Acolo unde *Febus* în cale se oprește
Maă multe ore diao, și 'n lume răspândește
Lumina sea curată, din caru-i suveranu.

III

Acolo unde năpteau pe di nu o ascunde
De cătă cună vălu supțire, prin carele pătrunde
Viață și plăceri;
Si unde-a simți numai că cine-va trăeste,
Răspîr acelă aeru, visăză și iubeste,
E multă maă preferabilă de cătă oră ce averi.

IV

Acolo, singură numai, frumosa mea iubită,
Amu trece impreună o viață fericită,
Condusă de amoru;
Si sufletele noștre, aprinse de iubire,
Ca clima astei insulă, c'a datorilor zimbire,
Ară ride totu déuna s'ară crede 'n viitor!

V

Amorul nostru tânăr și plin de încocare
Ară fi aci totu tânăr și fără pregetare;
Elu n'ară îmbătrîni:
Ca și cîmpia verde cu crină și viorele,
Ca și albastra boltă cu miile de stele,
În care și subt care, iubit'o, amu trăi.

VI

A sôrelui lucire, a vîntului suflare,
Unu aeru de viață ce ară ești din mare
In noi s'ară strecura;
Si ne-ară reda juneția ce fugă cu putere,
N'am sci ce este grije, n'am sci ce e durere;
Amu adormi ferice, ferice ne-amu scula.

VII

Speranța, ca albina ce vara e hrănită
Din florile pline de miere, din rosa înflorită,
Si ea se va hrăni
Din florile iubirii, din dulcea poesiă,
Din visele plăceri, din săntă armoniă,
Si cătă vom fi în viață și dânsa va trăi.

VIII

Viața noastră-atențea va semăna, iubită,
C'o lungă di de vară plăcută, ne sfîrșită.
Si căndu se va lăsa
Asupra noastră mórtea, cu lucitorie-i cósă,
Va fi calmă ca năpteau, tăcută și sfiosă;
Căci și va fi și-ei milă de a ne turbura!

ICH

FAPTE DIVERSE

Jurnalul *Charivari* din Paris ne spune unu faptu fără curiosu.

Patru englesi, sosiți în capitala Franciei cu ocazia unei expoziții universale, își petrecu timpul într'uă cufenea dupe unul din bulevard, cu unu jocu escentric de care suntu fără avuți fi Albionulu.

Intr'uă di, ei despărțiră unu billiard cu cretă în 64 de cămpuri ca să jocă sécu, și în locul figurelor puseră sticle cu vinu. Regele era reprezentat prin butilele cu vinu de chamarie, reginele cu vin de Bordeaux, făgorii cu vin de Macon; eră terani cu vin ordinaru de masă.

Partitele se începe; însă jocă două contra două. Acela care câștiga uă figură, adică uă butile, trebuia s'o bea.

Rezultatul jocului lesne se pote ghici; fiind că la șiacu terani perdă mai lesne, inventatorii acestui inginoș joc se întemplă că erau cauți sub bileartu, mai nainte de a se învrednică să sugă din săngele regelui și reginei.

* * *

Maă dilele trecute, cu ocazia unei reprezentări piesei *Columbi séu descoperirea Americii*, unul întreba pe altul în foiajul teatrului:

— Pentru ce s'a jucată acăstă piesă?

— Pentru ca să jocă domna Frosa travisti, răspunse celu-l altu.

— Ei credu altu-fel, respunse unu alu treilea. S'a jucat pentru singurele cuvinte de la finele actului său: értă-le loră, Dómne, că nu scii ce facă!

— Dar care este scena cea mai naturale?

— Totu acea-a de la finele actului său, cându multimea striga Domnului Dimitriade: nebunule! nebunule!

* * *

— Grozavu îmi place rolul lui Rosvain, din *Dalila* dicea domnul Pascaly.

— Negreșită, și respunse cine-va, de vreme ce acelui nume va se dică în mențe *vin roșiu*!

* * *

— Pentru ce domnul Candiano a scosu tocmai acumă jurnalul *Perseveranța*, cându este la ordinea di-iei revoluționei Candiei? întreba cine-va.

— Pentru ca se facă pe omonimii sef Candianii dea, perseveră în revoluție, respunse altul.

IO

Typographia Naționale

CHIMBURE

DUALISMULĂ AUSTRIACU.

— Nu te speria iubita mea! *Timpulă* a tăiată pe scriptorū în două; bunū e Dumneđeū, îlă va tăia și'n nouă!!....

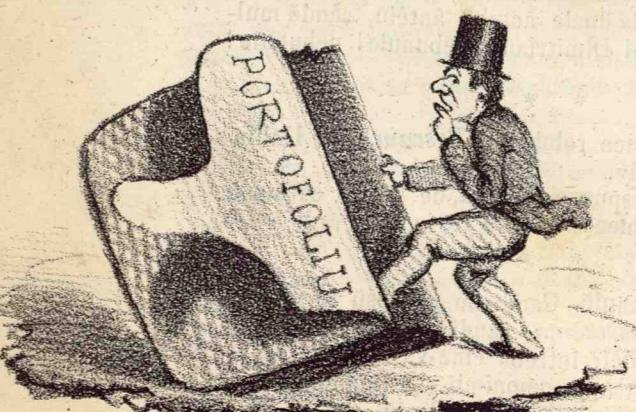
LIMBA (*Urmare*)

Limba Fanariotului.

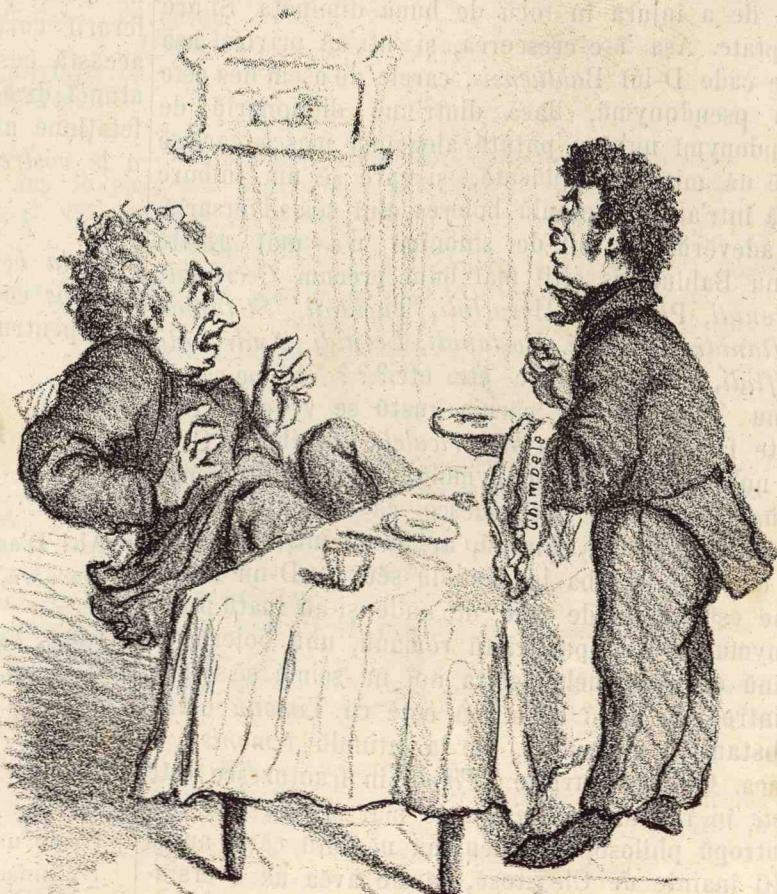
Limba D-lui Andrassy.

Cum tace Opozițunea.

Limba femeii.

— Ei, dar pentru D-deū, numai limba și iar Limba?!!

Lith. M. S. Baer. Passage